

Grad der har været ført forkert Bankpolitik under Krigen. Man glemmer imidlertid fuldstændig, at for halvtredie Aar siden stod Værdien af Sterling udtrykt i Kronemønt nede i 13, og Dollaren var, ikke just lige saa langt under Pari, som den nu er over, men dog et meget langt Stykke under Pari. Det er svinget om efter Freden, og Grunden er i første Række Handelsforholdene. Naar vi i den første Periode kunde drive Forretninger og Virksomheder, som bragte os meget store Indtægter — det var navnlig Skibsfarten, som førte en Guldfloed til Landet —, og naar Importen af Varer standsede paa Grund af Blokaden og alle mulige andre Hindringer, medens vi dog endnu kunde fortsætte med en Del Udførsel, fik vi en Betalingsbalance overfor Udlandet af en saadan Art, at vor Krone stod langt over Pari. Nu da Krigen er forbi, da Indtægterne fra Skibsfarten ikke længere flyder saa rigeligt, da vor Eksport af Landbrugsprodukter endnu langt fra er kommet op paa det normale, og Importen har taget et uhyre Omfang, fordi man har ikke blot villeet fylde de mere eller mindre tomte Lagre, men ogsaa fordi den vundne Rigdom har bevirket en overordentlig stor Efterspørgsel efter Varer, har ganske naturligt det modsatte Forhold maattet gøre sig gældende: den danske Krone er sunket i Forhold til de Landes Mønt, med hvilke Omsætningen sker. Jeg vilde unægtelig betragte det som overordentlig bedrøveligt, om man skulde være nødsaget til at anse dette for at være en varig Virkning; men det tror jeg ikke, der er nogen Grund til. For Øjeblikket er den danske Krone, betragtet i Forhold til Dollaren, sunket til omtrent $\frac{5}{9}$, — mellem 50 og 60 pCt. — af sin Værdi. Men naar vi atter kommer ind i normale Forhold mellem Indførsel og Udførsel, haaber vi, at dette gradvis vil rette sig, og at Kronen paa ny vil faa den Værdi, der svarer til dens lovbestemte Værdi i Guld. Men dette vil visselig ikke opnaas ved i Øjeblikket at følge den Vej, som det ærede Medlem mener at have fundet, idet han tilraader, at vi skulde lukke op for Nationalbankens Guldbeholdning og lade Guldet frit strømme ud.

Det hjælper ikke meget at fordybe sig i Kritik over, hvad der er sket i de forløbne Aar, da ville opholde sig ved, om der er begaaet større eller mindre Fejl. Spørgsmaalet er, hvad skal vi nu gøre nu? Selvfølgelig har det ærede Medlem Ret i, at

naar det opgøres, at der har været et Underskud, det vil sige en større Indførsel end Udførsel, i Aaret 1919 paa omtrent 1 600 Mill. Kr., er Forholdet ikke det, at disse 1 600 Mill. Kr. skal betales nu. De er for en meget stor Del allerede betalte. Men hvad betyder dette? Det betyder, at de Pengereserver, vi havde til Raadighed, de Tilgodehavender, vi besad i Udlandet som Følge af de foregaaende gunstige Aar, er gaaet med til at dække denne Indførsel, og nu, da vi ikke længere har Beholdninger at betale af, maa Kronen nødvendigvis synke i Værdi, indtil vi atter kan faa vor Udførsel op og begrænse vor Indførsel.

Det ærede Medlem (Schovelin) udtalte sig med megen Disrespekt om det saakaldte Valutafællesraad og mente, at det overhovedet ikke gør nogen Nytte. Jeg skal gerne indrømme, at nogen iøjnefaldende stor Nytte har dette Raad endnu ikke gjort; men det er dog givet, at uden en saadan Samvirken mellem de ledende Pengeinstitutter som den, der er tilvejebragt paa denne Maade vilde Forholdene blive endnu vanskeligere, end de er. Det vilde være umuligt at øve nogen Kontrol med vore Midlers Anvendelse, naar enhver Bank handlede paa egen Haand uden Hensyn til de andre Pengeinstitutter. At man ikke kan vente straks at se en Virkning, ligger jo lige for. Naar en Mand faar den spanske Syge, og Huslægen tilkalder en fremragende Specialist, der kommer og ser paa Patienten, men Patientens Temperatur saa Dagen efter er steget, vil det ærede Medlem dog ikke udbrude: Der ser man, hvad den Professor kan gøre for Gavn! Valutaraadet kan ikke hekse, og selv Samvirken mellem alle Bankerne kan ikke forandre de faktiske Forhold, som foreligger. Kun lidt efter lidt vil Manglerne kunne afhjælpes, ved at vi nøjes med et mindre Forbrug og bliver i Stand til at producere og udføre mere. Men blandt de Udførselsartikler, vi har, er ikke Guld. Hvis Landet havde Guldminer, var Guld en Udførselsartikel. Det er Danmark nu en Gang ikke. Guldet er for os Grundlaget for vor Omsætning, og under normale Forhold vil det, at man har en passende Reserve af Guld, være tilstrækkeligt til at bringe den nødvendige Balance til Vej, idet det kun drejer sig om at udligne forholdsvis smaa Svingninger. Men naar vi er inde paa en saa overordentlig stor Afvigelse fra Paritetsforholdet som nu, vil vi ikke kunne klare os ved at stille